

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia **28 listopada 2017 r** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r dla J. D.. Jako podstawę wymiaru przyjęto kwotę 628,03 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 51,44 % (wyliczony z 20 lat), z uwzględnieniem 301 miesięcy okresów składkowych, 1 miesiąca okresów nieskładkowych, współczynnika proporcjonalnego wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego – 77,47%, 24 % kwoty bazowej – 293,01 zł, średniego dalszego trwania życia – 209 miesięcy. Kapitał początkowy wyniósł 90.323.53 zł.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie za lata:

- 1973 – 3230 zł
- 1974 – 8125,60 zł
- 1979 – 50.062 zł
- 1980 – 54.947 zł
- 1981 – 42.000 zł
- 1984 – 91.200 zł
- 1985 – 120.000 zł
- 1986 – 129.600 zł
- 1987 – 168.000 zł
- 1988 – 216.000 zł
- 1989 – 825.700 zł
- 1990 – 4.615.144 zł
- 1991 – 10.949.221 zł
- 1992 – 17.614.800 zł
- 1993 – 25.879.200 zł
- 1994 – 34.467.000 zł
- 1995 – 4.637, 20 zł
- 1996 – 5.894, 27 zł
- 1997 – 7.181,68 zł
- 1998 – 8.540,62 zł

/decyzja – k. nienum. akt ZUS/

W dniu 11 grudnia 2017 roku ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji, podnosząc, że organ rentowy niezasadnie przyjął do wyliczenia kapitału początkowego minimalne wynagrodzenie za okres zatrudnienia w Zakładach (...) w okresie maj 1976 – grudzień 1978, bowiem stawka godzinowa wynikała z umowy o pracę.

/odwołanie – k. 2 /.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w zaskarżonej decyzji, podnosząc, że brak jest dowodu na ilość przepracowanych godzin przez wnioskodawcę w spornym okresie, zatem brak możliwości przyjęcia stawek godzinowych.

/odpowiedź na odwołanie – k. 11/

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r wnioskodawca poparł odwołanie w zakresie II wariantu wyliczenia.

/e – protokół z dnia 10.04.18 00:00:42/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. w dniu 9 sierpnia 2017 r złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego. Do wniosku załączył umowę o pracę z dnia 3 maja 1976 r zawartą z (...) im. Bojowników Rewolucji 1905 r P. w P. .

/wniosek – k. nienum. akt ZUS/

J. D. był zatrudniony w Zakładzie (...) 1905 r P. w P. w okresie: 5.10.1973 – 31.10.1980 (18.04.1974 r zwolniony do wojska, 4.05.1976 przyjęty po wojsku), na stanowisku ślusarza, w pełnym wymiarze godzin, za wynagrodzeniem:

- od 5 października 1973 r – 8 zł na godzinę

- od 2 stycznia 1974 r - na warunkach przewidzianych Układem Zbiorowym pracy dla (...) Włókienniczego , w stawce 10 zł na godzinę, do 20 % premii gr. 5.

- od dnia 4 maja 1976 r – na warunkach przewidzianych Układem Zbiorowym Pracy dla (...) Lekkiego, w stawce 15 zł na godzinę, kat. 8, plus do 20 % premii,

- od dnia 1 czerwca 1976 r – na warunkach przewidzianych Układem Zbiorowym pracy dla (...) Lekkiego, w stawce 16,50 zł na godzinę, plus 10 % premii (premia regulaminowa),

- od dnia 1 lipca 1977 r – na warunkach przewidzianych Układem Zbiorowym pracy dla (...) Lekkiego, w stawce 16,50 zł na godzinę, kat. 8, plus do 20 % premii (premia regulaminowa).

/ umowa o pracę – k. nienum. akt ZUS, kserokopia świadectwa pracy – k. 3 akt ZUS, kserokopia umowy, angażu – k. 4, 8, umowy – akta osobowe – k. 42 akt ZUS/

Zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dla (...) Lekkiego zawartym w dniu 30.12.1974 pomiędzy Ministrem Przemysłu Lekkiego i Zarządem Głównym Związku Zawodowego (...), Odzieżowego i Skórzanego w Ł., obowiązującego od 1 stycznia 1975 r, stawka godzinowa dla robotników wg. kat. 8, przy 46 godzinnym wymiarze czasu pracy wynosiła:

- w tabeli C - 16, 50 zł,

- w tabeli B - 15 zł.

Stawki płac określone w tabelach przy wymiarze 46 godzin tygodniowo stosuje się do robotników zatrudnionych w normalnym czasie pracy, tj. 8 godzin dziennie oraz w systemie wolnych sobót /na trzeciej zmianie/

Zgodnie z UZP robotnicy mogli otrzymywać premie za wykonanie i przekroczenie zadań wyznaczonych przez dyrektora przedsiębiorstwa. Zasady premiowania powinny uwzględniać w szczególności wykonanie zadań zmierzających np. do wykonania zadań jakościowych, prawidłowego wykorzystania surowców i materiałów, terminowego i prawidłowego wykonania zleconych zadań i obowiązków. Ramowe zasady premiowania określa naczelny dyrektor zjednoczenia, szczegółowe zasady – dyrektor przedsiębiorstwa w uzgodnieniu z radą zakładową.

Wysokość premii indywidualnej liczonej od płacy zasadniczej lub akordowej powinna być uzależniona od stopnia złożoności i trudności wykonywanych zadań przy zachowaniu odpowiednich proporcji płacowych. Wysokość premii ustala naczelny dyrektor zjednoczenia w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Lekkiego i Zarządem Głównym Związku Zawodowego (...), Odzieżowego i Skórzanego. Premię wypłaca się w okresach miesięcznych.

/ Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Lekkiego zawarty w dniu 30.12.1974 - wykaz układów zbiorowych - (...)

Hipotetyczna wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy, przy uwzględnieniu:

I. umów o pracę z dnia 3 maja 1976 r, 1 czerwca 1976 r, 1 lipca 1977 r – przy uwzględnieniu wskazanych tam stawek godzinowych oraz przy uwzględnieniu UZP dla (...) Lekkiego z dnia 1 stycznia 1975 r i stawek tam obowiązujących w tym przyjętego tam wymiaru czasu pracy (46 godz. tygodniowo) kwoty wynagrodzenia wyniosły:

- za 1976 r – 25.333 zł

- za 1977 r – 38.808 zł

- za 1978 r – 38.429 zł.

Kapitał początkowy wynosi 94.716,71 zł, przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 56,71 %, ustalonego z lat: 1973, 1974, 1976, 1977, 1978., 1979, 1980, 1981, 1984- 1987, 1991 – 1998.

II. umów o pracę z dnia 3 maja 1976 r, 1 czerwca 1976 r, 1 lipca 1977 r – przy uwzględnieniu wskazanych tam stawek godzinowych oraz przy uwzględnieniu UZP dla (...) Lekkiego z dnia 1 stycznia 1975 r i stawek tam obowiązujących w tym przyjętego tam wymiaru czasu pracy (46 godz. tygodniowo), oraz naliczonej premii w wysokości 20 % i 10 % w zależności od treści umowy o pracę, kwoty wynagrodzenia wyniosły:

- za 1976 r – 28.076,20 zł

- za 1977 r – 44.645,70 zł

- za 1978 r – 46012,40 zł.

Kapitał początkowy wynosi 96.856,87 zł, przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 59,28 %, ustalonego z lat: 1976 - 1985.

III. umów o pracę z dnia 3 maja 1976 r, 1 czerwca 1976 r, 1 lipca 1977 r – przy uwzględnieniu wskazanych tam stawek godzinowych oraz przy uwzględnieniu UZP dla (...) Lekkiego z dnia 1 stycznia 1975 r i stawek tam obowiązujących w tym przyjętego tam wymiaru czasu pracy (46 godz. tygodniowo), oraz naliczonej premii w wysokości 10 % od wynagrodzenia zasadniczego w okresie obowiązywania umowy o pracę z dnia 1 czerwca 1976 r, kwoty wynagrodzenia wyniosły:

- za 1976 r – 27.524,20 zł

- za 1977 r – 40.731,90 zł

- za 1978 r – 38.429 zł.

Kapitał początkowy wynosi 95.124,26 zł, przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 57,20 %, ustalonego z lat: 1973, 1974, 1976, 1977, 1978,, 1979, 1980, 1981, 1984- 1987, 1991 – 1998.

/wyliczenie – k. 70 – 79/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną była okoliczność ustalenia wysokości kapitału początkowego w związku z wynagrodzeniami wnioskodawcy osiąganymi w latach 1976 – 1978. Organ rentowy przyjął za ten okres wynagrodzenia minimalne, natomiast w ocenie wnioskodawcy winny być uwzględnione przy wyliczeniu wynagrodzenia stawki godzinowe wraz z premią – wynikające z umów o pracę.

Zgodnie z art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat.

Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy.

Pierwszej waloryzacji kapitału początkowego dokonuje się od dnia 1 czerwca 2000 r. przez pomnożenie tego kapitału wskaźnikiem wzrostu przeciętnego wynagrodzenia z 1999 r., pomniejszonego o naliczone i potrącone od ubezpieczonego składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe, w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia za 1998 r.

Drugiej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2001 r. dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-5, 9 i 10 oraz w art. 25a.

Trzeciej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2002 r. oraz kolejnych dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-8 i 10 oraz w art. 25a. Kapitał początkowy ewidencjonowany jest na koncie ubezpieczonego.

W wyniku przeprowadzonej waloryzacji kapitał początkowy nie może ulec obniżeniu.

Zgodnie art. 174 kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r.

Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r.

Staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę.

Staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Zgodnie z art. 175 ustawy ubezpieczeni oraz płatnicy składek zobowiązani są do przekazywania Zakładowi, w terminie i trybie ustalonym przez organ rentowy, dokumentacji umożliwiającej ustalenie kapitału początkowego nie później niż do dnia 31 grudnia 2006 r. Przepisy art. 115 ust. 1-3, art. 116 ust. 5, art. 117, 121, 122 ust. 1, art. 123 9 , 124 i 125 stosuje się odpowiednio.

Płatnicy składek są zobowiązani do skompletowania dokumentacji umożliwiającej ustalenie kapitału początkowego dla ubezpieczonych, za których przekazują do Zakładu imienne raporty miesięczne, a następnie przekazania tej dokumentacji na żądanie organu rentowego i w terminie wyznaczonym przez ten organ.

Dla osób, które nie pozostają w ubezpieczeniu, kapitał początkowy ustala się na ich udokumentowany wniosek.

Ustalenie kapitału początkowego następuje w formie decyzji organu rentowego. Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie kapitału początkowego w terminie do dnia 31 grudnia 2006 r. Od decyzji organu rentowego przysługują osobie zainteresowanej środki odwoławcze określone w odrębnych przepisach.

Ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114.

W efekcie wznowienia postępowania w trybie art. 114 zapada jedna decyzja merytoryczna, która nie musi uchylać poprzedniej decyzji – wystarczy, że zawiera nowe rozstrzygnięcie co do istoty ./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 25 września 2013 r . III AUa 1750/12/.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 5 marca 2015 r o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /Dz. U. 2015 poz. 552/ w sprawach , w których organ rentowy ustalił kapitał początkowy z uwzględnieniem przepisów art. 174 ustawy, o której mowa w art. 1(ustawa z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie niniejszej ustawy, kapitał początkowy ustala się ponownie na wniosek osoby uprawnionej, a jeżeli osoba uprawniona nie wystąpi z takim wnioskiem – przy obliczaniu emerytury na zasadach określonych w art. 26 ustawy wymienionej w art. 1 niniejszej ustawy, jeżeli jest to korzystniejsze dla emeryta.

Zgodnie z art. 15. Ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 16 przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 117 ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2-9 i ust. 2 pkt 1 lit. b-d, pkt 2 lit. d i pkt 4-17, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7, oraz okresy, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, mogą być uwzględnione, jeżeli zostały udowodnione dokumentami (zaświadczeniami) lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej bądź uznane orzeczeniem sądu, z uwzględnieniem ust. 3 i 4.

Przypadające po dniu wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1, oraz dane o podstawie wymiaru składek i wysokości wpłaconych składek podlegają uwzględnieniu na podstawie informacji zarejestrowanych na koncie ubezpieczonego.

Do ustalania podstawy wymiaru świadczeń przyjmuje się zarobki objęte obowiązkiem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Oznacza to zatem, że przyjmuje się te składniki wynagrodzenia, które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, obowiązujących w danym okresie, podlegały składce na to ubezpieczenie.

Należy przypomnieć, że w postępowaniach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo - płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego. W związku z tym to na ubezpieczonym spoczywał ciężar dowodzenia i udokumentowania podnoszonych twierdzeń. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki wnioskodawca powinien udowodnić, że w spornym okresie uzyskiwał wynagrodzenie w konkretnie określonej wysokości oraz to, że od wynagrodzenia tego była odprowadzana składka./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2016 r. III AUa 1723/15 LEX nr 2149641 /

Wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w danych okresach, przyjmowana dla potrzeb ustalenia wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, wynikać musi z nie budzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów./ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, z dnia 3 grudnia 2015 r. .III AUa 1088/15 LEX nr 1960794/

Wskazać należy, że zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek,

legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. obowiązuje od 23 listopada 2011 r. i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49, ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie z §20 punkt 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

Orzeczenia Sądu Najwyższego jakie zapadły jeszcze na gruncie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są zgodne co do tego, że ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. sygn. akt II UKN 186/97, opubl. OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. I UK 115/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2007, nr 17-18, poz.257, str. 753). Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiU S 1999, nr 20, poz. 662).

Rzeczą sądu w sprawach o wysokość emerytury jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie można natomiast przyjmować wysokości wynagrodzenia opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach ubezpieczonego, jak też dowodach niejasnych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny. / tak wyrok SA w Łodzi z dnia 19.10.2016, III AUa 2185/15LEX nr 2152862/.

Stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem. W przypadku dodatkowych (ubocznych) składników wynagrodzenia konieczne jest istnienie dowodów potwierdzających bez wątpliwości fakt ich wypłacenia oraz ich wysokości./tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 października 2015 r. ,III AUa 712/15 LEX nr 1820442/

Odnosząc się do kwestii spornych w niniejszym postępowaniu, w ocenie Sądu, w podstawie wyliczenia kapitału początkowego należało uwzględnić wynagrodzenia obliczone na podstawie umów o pracę z dnia 3 maja 1976 r, 1 czerwca 1976 r, 1 lipca 1977 r – przy uwzględnieniu wskazanych tam stawek godzinowych oraz przy uwzględnieniu

UZP dla (...) Lekkiego z dnia 1 stycznia 1975 r i stawek tam obowiązujących w tym przyjętego tam wymiaru czasu pracy (46 godz. tygodniowo), oraz naliczonej premii w wysokości 10 % od wynagrodzenia zasadniczego w okresie obowiązywania umowy o pracę z dnia 1 czerwca 1976 r. (wersja III hipotetycznego wyliczenia organu rentowego).

Sąd w tym zakresie miał na uwadze, iż uregulowania umów o pracę w zakresie przyjętych stawek godzinowych korelują z obowiązującymi przepisami cytowanego Układu Zbiorowego Pracy, zatem możliwym było ustalenie wysokości wynagrodzenia przy uwzględnieniu tygodniowej normy czasu pracy i stawki godzinowej wynikającej z umów o pracę.

Przyjęto normatywny czas pracy z uwagi na brak dostatecznych dowodów, że wnioskodawca wykonywał pracę ponad przewidziane normy i w jakim zakresie.

Jednocześnie uwzględniono naliczenie 10 % premii, mając na względzie to, że z umowy o pracę z dnia 1 czerwca 1976 r wynikało, iż przysługiwała premia o charakterze regulaminowym w stałej wysokości 10%.

Przy takich zasadach wynagradzania kwoty wynagrodzenia wyniosły:

- za 1976 r – 27.524,20 zł
- za 1977 r – 40.731,90 zł
- za 1978 r – 38.429 zł.

A wyliczony kapitał początkowy wyniósł 95.124,26 zł, przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 57,20 %, ustalonego z lat: 1973, 1974, 1976, 1977, 1978., 1979, 1980, 1981, 1984-1987, 1991 – 1998.

Powyższe wyliczenie zostało dokonane przez organ rentowy. Wnioskodawca wnosił ostatecznie o zmianę decyzji, ale przy uwzględnieniu wyliczenia organu rentowego w wersji II. Przy czym żadna z wersji wyliczeń nie była przez niego kwestionowana pod względem matematycznym.

Brak było podstaw do uwzględnienia w wyliczeniu kapitału początkowego premii określonej w umowie o pracę z dnia 3 maja 1976 i 1 lipca 1977 r. Pierwsza z tych umów nie wskazywała na rodzaj tej premii, druga z umów precyzowała, że jest to premia regulaminowa. Przy czym w obu przypadkach premia ta była określona nie w stałej wysokości, ale „do 20%”. Zatem mogła wynosić od 0 do 20 %.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, że zawsze premia wynosiła 20 %, wnioskodawca nie pamiętał nawet, że jedna z umów precyzowała jego premię na 10 %. Przesłuchiwany świadek nie znał konkretnej stawki wynagrodzenia wnioskodawcy . Odmienne też wnioskodawca i świadek wskazywali na sposób liczenia premii. Świadek także zeznawał o stałej premii w wysokości 20 %, gdy tymczasem z jednej z umów wynikało 10 % premii. Mając na względzie powyższe rozbieżności, oraz brak dowodu z dokumentu, że w każdym miesiącu premia została wypłacona wysokości 20 %, mając także na względzie uregulowania dotyczące premii określone w UZP, zeznania wnioskodawcy i świadka nie mogły stanowić w tym zakresie podstawy do obliczenia wysokości wynagrodzenia.

Zatem na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość kapitału początkowego na kwotę 95.124,26 zł, przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 57,20 %.

W pozostałym zakresie odwołanie , jako niezasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.